2. En afgift, der indgår i et almindeligt, indenlandske afgiftssystem, som rammer såvel indenlandske som indførte varer efter samme kriterier, kan kun udgøre en afgift med tilsvarende virkning som indførselstold på betingelse af, at den udelukkende er beregnet på at finansiere aktiviteter, som særligt er til gunst for den beskattede indenlandske vare, at der foreligger identitet mellem den beskattede vare og den begunstigede indenlandske vare, og at de afgifter, som hviler på den indenlandske vare, udlignes fuldstændigt.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. marts 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 13. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

I — Til grund for den foreliggende præjudicielle forelæggelse ligger følgende transaktion:

Den 19. juni 1978 bestilte Walter Beneventi's firma Nuova Commissionaria Zuccheri, Reggio Emilia, hos s.a.r.l. ICAP Distribution, San Maurizio (Reggio Emilia), 430 dobbeltcentner fransk krystalsukker i papirsække på 50 kg netto til den af Comitato interministeriale dei prezzi (CIP) fastsatte normalpris; der skulle leveres omkring 300 dobbeltcentner før 1. juli og resten i løbet af august, da køberen manglede oplagringsplads. Det drejede sig om sukker af standardkvalitet (2. kategori), som fællesskabsreglerne fastsætter indikativprisen og interventionsprisen for.

Efter at firma ICAP havde leveret 250 dobbeltcentner sukker til Beneventi den

1 — Oversat fra fransk.

28. juni og derpå 60 dobbeltcentner den 3. juli, meddelte firmaet den 22. august 1978 Beneventi, at det ville levere de resterende 120 dobbeltcentner inden for de nærmeste dage. Det meddelte imidlertid køberen, at eftersom »provvedimento« (anordning) CIP nr. 15/78 af 4. juli var trådt i kraft den 5. juli 1978, ville sukkerprisen blive forhøjet med 19,50 LIT pr. kg som følge af forhøjelsen af det almindelige »sovraprezzo« (pristillæg); hertil måtte der lægges en ekstraordinær afgift, den såkaldte »sfioramento«, på 21 LIT pr. kg for sukker, der endnu var oplagret hos sælgeren den 5. juli 1978. Efter at køberen havde anmodet om at udskyde leveringen af den resterende bestilling til august, meddelte firma ICAP, at det selv skulle betale et beløb på 252 000 LIT (2 100 × 120) for det sukker, der var oplagret hos ICAP den 5. juli for køberens regning.

Følgelig underrettede ICAP Beneventi om, at det også ville fakturere Beneventi for tillægget sammen med den gamle pris, der allerede var forhøjet med 19,50 LIT pr. kg.

Efter at Beneventi den 24. august 1978 havde modtaget regning for de resterende 120 dobbeltcentner, meddelte firmaet den 29. august ICAP, at selv om det ikke havde nogen indvending mod forhøjelsen på 19,50 LIT pr. kg som det almindelige tillæg, der resulterede af den nye CIP-pris, var det ikke indforstået med en forhøjelse på 21 LIT pr. kg som ekstraordinært tillæg, en forhøjelse, der gentagne gange var erklæret ulovlig af det »Europæiske Fællesskab«.

Den 5. september 1978 fastholdt firma ICAP sit krav om betaling af tillægget med 252 000 LIT.

Den 12. september 1978 anlagde det sag mod firma Beneventi ved Pretura di Reggio Emilia med påstand om betaling af omtalte beløb.

Firma Beneventi bestred berettigelsen af kravet om et pristillæg, som skyldtes, at den nævnte CIP-anordning nr. 15/78 skulle anvendes pä den resterende bestilling, der endnu var oplagret hos leverandøren efter 5. juli 1978.

Som i den tvist, der førte til sag Cucchi mod Avez (dom af 25. 5. 1977, Sml. s. 987), trådte Federazione nazionale commercianti alimentari — Sindicato nazionale zucchero (Federgrossisti) — ind i sagen som intervenient til støtte for firma Beneventi. Ved kendelse af 14. september 1978 tillod Pretura di Reggio Emilia Federgrossisti's intervention og besluttede at udsætte sagen samt i medfør af EØF-traktatens artikel 177 at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse af de spørgsmål, som direkte rejser tvivl om den italienske foranstaltnings lovlighed i forhold til Rådets forordning nr. 3330/74 af 19. december 1974 om den fælles markedsordning for sukker, til EØF-traktatens ørtikel 40, stk. 3, 2. afsnit og til artikel 12. Det drejer sig altså snarere om et »kamoufleret« søgsmål om en medlemsstats krænkelse af en traktatretlig forpligtelse.

II — Det er ikke første gang, Domstolen skal beskæftige sig med spørgsmålet, om CIP-ordningen med et »ekstraordinært pristillæg« kan forenes med fællesskabsretten. Følgelig afstår jeg fra at beskrive formålene med denne ordning.

Ved dom af 30. oktober 1975, Rey Soda (Sml., s. 1279), blev artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 834/74 af 5. april 1974 om fastsættelse af nødvendige foranstaltninger til undgåelse af forstyrrelser på sukkermarkedet på grund af prisforhøjelsen i denne sektor for sukkerproduktionsåret 1974/75 erklæret ugyldig af

Domstolen. Domstolen fastslog (præmis 29, Sml., s. 1304), at Kommissionen, der vel havde »hjemmel til ... at træffe en bestemmelse om, at de virksomheder, der i en medlemsstat lå inde med sukkerlagre, skulle pålægges en økonomisk byrde som følge af en ændring i de fælles priser og i disse priser udtrykt i national valuta ved overgangen til et nyt sukkerproduktionsår«, *selv* skulle fastsætte de væsentlige grundlæggende regler; disse regler skulle indbefatte en angivelse af de omfattede virksomheder, afgiftens beregningsgrundlag og en definition af begrebet »overdrevne lagre« alt efter kategorier af erhvervsdrivende og virksomhedernes størrelse.

Som følge af denne dom erkendte Kommissionen ved forordning nr. 2680/77 af 5. december 1977 udtrykkeligt, at den bemyndigelse, som den havde givet Italien, var retsstridig, og at de virksomheder, som havde betalt den af CIP indførte afgift, var berettiget til at få den tilbagebetalt. Kommissionen definerede, hvad der skulle forstås ved enhver, der ligger inde med sukker, og fritaget »arbejdslager«, og den fastsatte ganske nøjagtigt grænserne for det afgiftsbeløb, som Italien blev bemyndiget til at opkræve. Dette land blev forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til forordningens gennemførelse, særlig for så vidt angår tilbagebetalinger af »for meget opkrævede« beløb, og til straks at give skriftlig meddelelse herom til Kommissionen. Forordningen fik tilbagevirkende gyldighed til den 10. april 1974.

Den foranstaltning, som det drejer sig om i hovedsagen denne gang, har til formål for sukker oplagret hos grossister, importører og detailhandlere den 5. juli 1978 at »skumme« en del af den gevinstmargen, der fremstod som resultat af forskellen mellem de maksimale handelspriser, der fandt anvendelse i Italien for disse grupper ved overgangen fra sukkerproduktionsåret 1977/78 til sukkerproduktionsåret 1978/79.

III — 1. Det fremgår af artikel 33 i forordning nr. 3330/74, at det for at undgå, at der ved overgangen fra et sukkerproduktionsår til et andet opstår forstyrrelser på sukkermarkedet som følge af ændringer i prisniveauet — hvad enten disse ændringer skyldes en regulering af prisen i regningsenheder eller af kursen for den grønne valuta — er således, at en fælles markedsordnings funktion og navnlig dannelsen af producentpriserne principielt skal være underlagt de almindelige fællesskabsbestemmelser, som de er formuleret i de almindelige regler med de årlige ændringer, således at ethvert selvstændigt indgreb i markedsordningens funktion er strengt begrænset til de udtrykkeligt fastsatte tilfælde. Dette har Domstolen statueret i dommen Cucchi (præmis 31) under tilføjelse af (præmis 34), at »denne bestemmelse lige så vel omhandler følgerne af en ændring i vekselkursen som følgerne af en ændring i interventionspriserne, ændringer som inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik begge hører under Fællesskabets enekompetence«.

Det følger endvidere af dommene Tasca (Sml., s. 309) og Sadam af 26. februar 1976 (Sml. s. 341), at »en maksimalpris ..., i hvert fald for så vidt den finder anvendelse på indførte varer,« er en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner, »når den er fastsat på et så lavt niveau, at virksomheder, der ønsker at indføre sådanne varer i den pågældende medlemsstat — på grund af de importerede varers generelle stilling i forhold til de nationale varers — kun kan gøre dette med tab«.

Det tilkommer den nationale ret at afgøre, om den italienske anordning nr. 15/78 har indflydelse på prisdannelsen for det i Italien omsatte sukker under hensyntagen både til den *umiddelbare* forbindelse mellem denne foranstaltnings vedtagelse, tilpasningen inden for Fællesskabet af sukkerprisen som følge af Rådets forordning nr. 1399/78 af 20. juni 1978 om fastsættelse for sukkerproduktionsåret 1978/79 af de afledte interventionspriser og devalueringen af den repræsentative kurs for den grønne lire med 7,2 %, der blev fastsat fra sukkerproduktionsåret 1978/79 ved Rådets forordning nr. 976/78 af 12. maj 1978. Det tilkommer også den nationale ret at afgøre, om den afgift på 21 LIT, som CIP opkræver og overfører til Cassa Conguaglio, har forbindelse med den på fællesskabsplan besluttede prisforhøjelse og udgør et beløb, om hvis opkrævning eller særlige formålsbestemmelse der kun kunne træffes bestemmelse i medfør af fællesskabsreglerne.

2. En foranstaltning af den ovenfor beskrevne art indebærer en krænkelse af det i traktatens artikel 40, stk. 3, 2. afsnit, indeholdte princip om forbud mod forskelsbehandling i det omfang, dens størrelse varierer alt efter hvilken virksomhed, den pålægges. Krystalsukker, der var importeret fra medlemsstaterne og oplagret hos de italienske producenter den 5. juli 1978, var fritaget for afgiften — og jeg ved fra sagerne Suiker Unie m.fl., at de italienske sukkerraffinaderier importerer betydelige mængder heraf — mens det samme sukker af fællesskabsoprindelse, der var oplagret samme dato hos italienske grossister, importører og detailhandlere, var omfattet af afgiften. Herved fratages de sidstnævnte en fordel, som tilstås andre virksomheder ved en umiddelbart anvendelig fællesskabsbestemmelse.

For så vidt opkrævningen af en sådan afgift er afhængig af de afgiftspligtiges stilling, udgør den en afgift med tilsvarende virkning som told, som det er forbudt at opkræve efter artikel 21, stk. 2 i forordning nr. 3330/74.

3. Endelig er det et spørgsmål, om en foranstaltning af denne type ikke til syvende og sidst har det formål og den virkning, at man delvis ved en afgift, der pålægges sukkerimporten, dvs. i sidste ende de udenlandske leverandører, som det netop drejer sig om at udmanøvrere, finansierer bl.a. den tilpasningsstøtte, der gives tilladelse til i artikel 38, stk. 2 a, i forordning nr. 3330/74 (som ændret ved artikel 2 i Rådets forordning nr. 1396/78 af 20. juni 1978) til fordel for italienske sukkerroeproducenter og sukkerraffinaderier. En sådan konsekvens ville være i strid med artikel 41 i forordning nr. 3330/74 samt med Domstolens domme Capolongo af 19. juni 1973 (Sml. s. 611) og IGAV af 18. juni 1975 (Sml. s. 699). Men en sådan konstatering skulle snarere træffes af Kommissionen i medfør af dens kompetence efter traktatens artikel 93 eller artikel 159 end af den nationale ret, som man ikke bør overlade den opgave at gennemføre undersøgelser, der er vanskelige og ofte hviler på usikre sammenligninger.

Jeg foreslår, at Domstolen kender for ret, at den regulering af sukkerpriserne, der vedtages inden for rammerne af den fælles markedsordning for dette produkt og de af fællesskabsmyndighederne trufne yderligere bestemmelser, er til hinder for, at en medlemsstat ensidigt kan foretage indgreb for på sit område at fastsætte forbrugerprisen for dette produkt under påberåbelse af nødvendigheden af at beskytte sine virksomheder mod spekulation og at opretholde forsyningen af forbrugerne.